

DE ONNOZELE KINDEREN

22 juli 1960

Goedenavond, vrienden.

Wij, sprekers van deze groep, zijn niet alwetend of onfeilbaar. Tevens wil ik u erop attent maken, dat volgende week gelegenheid tot vraagstelling zal worden gegeven. Het is de laatste maal, dat dit vóór het reces zal plaats vinden. Mijn onderwerp is:

DE ONNOZELE KINDEREN

Een aanvulling van onze behandeling over de "Uitverkorenen" van vorige week. Wanneer u deze titel hoort, zult u allereerst denken aan de kindermoord in Bethlehem. Het zal u ontgaan, dat er ook in deze tijd mensen als onnozele kinderen zijn. Sommigen van hen zijn zelfs meer dan 60 jaar oud of meer. Het kind-zijn staat niet in verband met leeftijd. Voorbeelden van de door mij bedoelde kinderlijkheid zijn o.m. Kasavoeboe, Loemoemba. Ook in Nederlands-Indië heeft men soortgelijke figuren kunnen ontmoeten. Eigenlijk zijn dit onnozelen, die als voorbeeld kunnen dienen voor een groot deel der mensheid. Deze mensen achten zich immers bekwaam voor dingen, waarvan zij absoluut geen verstand hebben. Door de waan, waarin zij verkeren, plegen zij rustig verder te gaan op wegen die voor heel de mensheid gevaarlijk kunnen zijn. In de maatschappij en het geestelijk leven zien wij vaak mensen spelen met krachten, waar zij geen besef van hebben en verantwoordelijkheden op zich nemen, die zij nooit kunnen dragen. Deze mensen vergeten, dat alle dingen werkelijk verworven moeten worden, werkelijk moeten worden geleerd. Men kan niet zeggen: "Ik geloof, dat ik het wel aankan" en dan maar rustig zonder meer beginnen.

Toch betekent het woord "onnozel" in deze zin niet: dwaas. In Bijbelse zin betekent het onschuldig. In de moderne tijd is men geneigd ook mensen te veroordelen, die in onschuld verder grijpen dan zij kunnen gaan. Het gedrag van Loemoemba vindt men een hemeltergend schandaal. Men vergeet, dat dit alles niet zo was gemeend. Men heeft dit ongetwijfeld redelijk en goed bedoeld. Men heeft zich wonderlijke luchtkastelen gebouwd, die ineens gestort zijn, omdat zij geen basis vonden in de werkelijkheid. Ook in uw eigen leven kan het vaak zo gaan. Dan is er geen sprake van werkelijke schuld. Wel zal men vele gevolgen tot stand brengen, die zowel voor de veroorzaker zelf, als voor anderen onaangenaam zijn. Maar men maakt zich in kosmische zin niet schuldig.

Wij allen zijn in vele dingen nog onnozel. Zelfs wij in de geest zijn nog al te vaak als onschuldige kinderen, die ronddwalen in de tovertuin der Schepping, die vol is van betoverende vruchten en geheimzinnige bronnen. Wij weten niet, of wij nu een vrucht des kwaads plukken, of drinken uit de bron des levens. Wij gaan onze weg veelal met de gedachte, dat wij alles, wat belangrijk is, heus wel weten. In ons leeft de idee dat wij toch wel in staat zijn een bepaalde verantwoording te dragen en ook het recht wel hebben over anderen een oordeel te vellen. Alles wat hieruit voort kan komen, zal geen schuld met zich brengen, zolang het uit een eerlijke overtuiging voortkomt. Je veroorzaakt voor jezelf een reeks van belevingen, waar je liever vanaf zou zijn. Oordelen is gevaarlijk.

Hoe dient dan de houding van de mens te zijn t.o.v. de Hoogste Geest? In verhouding is hij niet meer dan een onnozel kind. Wat doet een kind in de eerste plaats? Vertrouwen op anderen. De heersers van de Congo doen dit bv. op de U.N.O, e.d. Ook elders treffen wij steeds weer een kinderlijk vertrouwen in een bepaalde macht aan. Indien wij zo onschuldig, maar ook zo dwaas zijn, dat wij als mens of geest ons vertrouwen alleen stellen in de materie, dan lopen wij vast. Wij mogen niet vergeten, dat wij als kinderen het recht hebben een beroep op volwassenen te doen.

Een klein jongentje/meisje zal u vaak vragen: "Wilt u mij over zetten?" Ook zal men u vragen "Oom/tante, mag ik die fiets kopen?" Of u geld hebt - of niet - interesseert het kind verder niet. Het heeft een wens en doet een zeer normaal beroep op de groteren, die het vertrouwt.

Zolang wij geestelijk niet bewust genoeg zijn, hebben wij het recht op de hogere krachten steeds weer een beroep te doen, zelfs indien daarvoor eigenlijk geen goede reden bestaat. Soms vraagt u iets aan God, of aan de geestelijke leiders, de heiligen, of een nieuwe wereldleraar, geheel overlegd. U gaat iets beredeneerd vragen. Dit kan schuld betekenen, want dan is er geen sprake meer van werkelijke onschuld, doch drukt men zijn wantrouwen in het beleid der hogere krachten uit in een gebed. Vaak gaat dat op de manier, waarop de oppositie tijdens de vergadering van de AVRO optrad. Menselijk gezien trad deze oppositie niet geheel ten onrechte op, toch was zij schuldig, waar zij geen redelijke argumenten voldoende aanbracht, terwijl men wel ter vergadering toog onder het voorzitterschap van een bepaalde persoon, maar diens leiding klaarblijkelijk niet wenste te erkennen. Ten derde eiste men maatregelen, die op zich, zowel als door de wijze, waarop zij werden geëist, onredelijk waren.

Menigeen in geest en stof tracht ten overstaan van hogere krachten hetzelfde te doen. Men gaat tot God en eist dan wel niet Zijn aftreden, maar stelt toch "God, dit hebt u niet goed gedaan, daar heeft u gefaald. God, wij hebben dit en dat van u verlangd. Wij zijn lid van uw Schepping en menen recht te hebben op alles, wat wij verlangen". Wie zó handelt, stelt zich aan grote gevaren bloot, indien hij beseft, wat hij doet. Men heeft geen recht de grote krachten des Lichts te regeren. Volgens de overleveringen deed eens een zekere Lucifer, Zoon van de Morgen, Ster des Hemels, Heerser des Lichts, iets dergelijks. Het verhaal vertelt u, waar hij door deze houding terecht is gekomen. Hij wist zeer wel, wat hij deed. Indien wij niet weten, niet overleggen, wat wij in feite van God verlangen, dan krijgt het gebed een ander karakter. Ons bidden hoeft geen bedelen te zijn en kan toch een kenbaar maken van eigen wensen en standpunt inhouden, indien de achtergrond slechts een kinderlijk vragende, of zelfs eisende vorm is. Zolang wij onschuldig zijn en ons niet realiseren, wat er alles met het verlangde samen kan hangen, mogen wij vragen.

Bezie nu de geschillen in de mensheid. Dan blijkt, dat vele dingen, die schijnbaar fataal zijn voor de mensheid, dit in feite niet zijn. Processen, die ons afkeurenswaardig en verschrikkelijk schijnen, blijken toch zin te hebben, een nieuw evenwicht te scheppen en nieuwe ontwikkelingen ten goede in de hand te werken. Ook al deze dingen, die zoveel ellende met zich brengen, kunnen er uiteindelijk toe voeren, dat op de wereld belangrijke verbeteringen tot stand komen. Wij zien op aarde vaak mensen handelen op een wijze, die eerder onnozel of onschuldig, wat erg mild omschreven lijken. Wij zijn dan geneigd deze mensen zonder meer te veroordelen. Maar hebben wij daartoe wel werkelijk recht? Hebben wij daar zelfs wel reden toe? Zou dit onberedeneerde verder gaan geen grote betekenis voor de bewustwording van de mensheid kunnen hebben en kunnen voeren tot grote en revolutionaire verandering?

Indien er een Goddelijke kracht is, die ons toelaat in de Schepping te doen, wat wij willen, maar tevens het einddoel vast heeft gesteld, lijkt het mij aanvaardbaar, dat de wetenden, de geestelijk volwassenen, steeds weer zullen trachten wereld en geest te doen beantwoorden aan het uiteindelijke scheppingsplan, wat niet zal bevatten, wat wij verlangen. Het is niet de sfeer, waarin wij willen vertoeven, of ons ideaal van de wereld: het is groter en staat buiten de tijd. De volheid van leven en openbaring zal juist uit dit scheppingsplan naar voren treden. Het is niet aan ons te spreken over het ware doel van de Schepping.

Indien wij trachten dit nader te definiëren, moeten wij ons vermeten Gods beweegredenen te kennen, of uit Zijn wezen af te kunnen lezen. De beweegredenen van het scheppend principe zelf bevatten, is voor ons onmogelijk. Wel zal het duidelijk zijn, dat de geestelijk wijzen en volwassenen veel zullen kennen van de werkelijke zin en de werkelijke wil van God in het leven. Ook op aarde zullen immers volwassenen vele regels kennen en vele beweegredenen hebben, waarvan het kind geen begrip heeft. Stel verder, dat die krachten, die hoge geestelijke krachten, op aarde actief zijn. Dan zullen die krachten op hun wijze iets opbouwen. Zij kunnen dit niet doen in een sfeer zoals Sinterklaas met zich brengt: een weinig angst voor Zwarte Piet en vele, vaak onverdiende cadeautjes. Een dergelijke vriendelijkheid zou zelfs uit den boze zijn. Werkelijke liefde bestaat niet uit geschenken die worden verlangd. De ware, uit God komende,

liefde is een schenken van jezelf in de meest omvattende zin: inhoudende elk leven, elk geestelijk, of ander leven en denken. Het is gelijktijdig een liefde, die zakelijk en nuchter is. Zij is zeker niet blind, zoals Justitia terecht vaak op afbeeldingen in gerechtshoven. Deze liefde begrijpt, overziet, weet en beseft alles. Elk falen, elke fout, zal worden gepeild tot in zijn diepste wezen. Alles wordt gekend en alles wordt geweten. Daarnaast brengt zij een begripen, dat het mogelijk maakt alles te aanvaarden, te verdragen en er het beste van te maken.

Uit deze liefde is het, dat de Hoogste Krachten de mensen dienen. Uit dit begrip van volkomen één zijn met en geheel opgaan in de mensheid wordt de grote verantwoording geboren, die voor de aarde enigszins weerkaatst wordt in de Witte Broederschap. U staat daar als mensen tegenover en bent soms wel zeer snel met uw oordeel klaar, bv. Russen zijn schurken, Amerikanen zijn allen kapitalisten, Joden zijn opdringerig, Duitsers zijn wreed. U oordeelt, maar weet niets werkelijk. Onnozele kinderen dus. Op geestelijk terrein gaat men al precies zo te werk en verkondigt zonder werkelijk begrip voor de kosmos: God zegt ons allen dit, God eist van ons allen dat. Het is de wil Gods, dat men... enz. De mensenkinderen, die dit zo stellen, zullen niet kwaad zijn. Zij bedoelen het niet slecht en zijn op hun wijze eerlijk, zij zoeken naar de waarheid, maar zij zijn onrijp, onnozel, daar zij tot een begrip van het volle leven nog niet ontwaakt zijn.

Juist aan dit deel van de mensheid moet leiding worden gegeven. Déze mensen moeten worden opgevoed, niet alleen in de school van het leven - waarover de mensen zo graag praten - maar in de school van het Zijn. In het Zijn komen alle ervaringen, die van de meest duistere en de Lichtste sfeer samen. In de erkenning van deze grote en ware openbaring wordt dan door de Lichtende geesten vaak ingegrepen op een wijze, die de mens niet begrijpt, verwerpt, of zelfs demonisch acht. De mens vergeet zoveel. Hij meent soms, dat geen laatste slag bij Abaddon gevochten zou kunnen worden, wijl God Zelf deze strijd niet in Zijn Scheppingsplan vastgelegd had en de Lichtende krachten deze daarom niet noodzakelijk zouden achten. Leg dit niet verkeerd uit. Het is niet nodig, dat u naar de Mont Blanc verhuist, maar alles, wat in deze jaren gebeurt, heeft zijn zin. Niets is er zonder reden, ook al is het in uw ogen wreed, ook al is het - menselijk gezien - nog zo verwerpelijk. Wanneer u de fouten opnoemt van Loemoemba, Soekarno, of Chroesjtsjov, somt u menselijke fouten op, waar u met uw menselijk begrip uw houding tegenover mag bepalen - voor uzelf. Maar een oordeel mag u niet uitspreken, want ook deze dingen bestaan, omdat zij voor de bewustwording van de wereld noodzakelijk zijn en deel uitmaken van een soort scholing.

In dit alles is een lichtpunt te vinden, wanneer wij de vergelijking verder doorvoeren. Als kinderen, die naar school moeten, zullen wij ons vaak beklagen over het feit, dat wij steeds maar weer leren moeten. De lessen zullen wij dan meestal lijden of beproevingen noemen. Aan de andere kant zullen wij voortdurend behoed en beschermd worden. Ook de grootste gevaren, waarin de mensheid zich pleegt te begeven, zullen voortdurend weer worden opgeheven door het ingrijpen van grotere en betere krachten. Er is dan ook geen reden aan te nemen, dat er met de wereld iets zou kunnen gebeuren, dat voor de daarop levende mensen in geestelijk opzicht werkelijk slecht en blijvend nadelig zou zijn. Daarvoor zijn de Lichtende geesten, de geestelijk volwassenen, aansprakelijk, en zij dragen deze aansprakelijkheid uit de volheid van hun liefde en de diepte van hun besef omtrent het ware wezen Gods. Op zich een prettige mededeling, want het houdt in, dat de kleine fouten van de mensen niet zo erg zijn, zolang men ze maar niet tot gewoontefouten maakt, of tracht eigen tekortkomingen en eigen falen steeds weer met het ingrijpen van hogere krachten te verklaren, terwijl dit falen volgens eigen begrippen niet noodzakelijk en onontkoombaar is.

U kunt oordelen. Het is natuurlijk, dat u uw oordeel zo nu en dan niet voor uzelf weet te houden. Het is dan niet belangrijk, of dit oordeel nu wordt geveld over de hoed van de buurvrouw, de economie, de politiek, of andere voor de mens klaarblijkelijk zeer interessante factoren. U mag dit rustig doen. Een groot bezwaar is er niet daartegen, zolang men het oordeel niet maakt tot een blijvend deel van eigen persoonlijkheid. Zolang het spontaan is en uit onschuld, of een niet geheel door eigen schuld ontstane onbeheertheid voortkomt, is het oordeel voor de bewustwording eigenlijk goed, terwijl het ernstige falen, dat daaruit voort zou kunnen komen dan wordt opgevangen door hogere en Lichtender Krachten, want de Lichtende Kracht draagt u

door het leven, tot u wijs genoeg bent om de eerste zelfstandige schreden op het pad der bewustwording te zetten.

Dit brengt ons tot een volgend punt. Meent u, dat het iets goeds kan betekenen, wanneer u uzelf steeds weer als minderwaardig ziet, of u zelf steeds weer zondig en slecht noemt? Er zijn zoveel mensen, die voortdurend zich bezighouden met een piekeren over eigen fouten. Overigens eerlijk en met de bedoeling deze fouten te verbeteren. Daarin slaagt men hoogstens zeer ten dele. Is het nu wel belangrijk, dat wij over deze zonden en hun gevolgen blijven piekeren? Een kind, dat een pak slaag heeft gehad, is dit snel genoeg weer vergeten. Wanneer u te ver gaat in het leven, krijgt u een pak slaag, hetzij in stoffelijk beleven, of op meer geestelijke wijze. Dan mag u het geheel vergeten, dan is de zaak daarmee ook afgedaan. Je wordt immers geholpen door krachten, die vrijwillig de aansprakelijkheid mede dragen voor al hetgeen u in uw onwetendheid volbrengt. Zodra er sprake is van een weten, of bewust verkeerd handelen, liggen de zaken anders. Er zijn ook op uw wereld mensen, die de werkelijkheid kennen. Deze werkelijkheid verhuult men vaak voor anderen, of zelfs voor zichzelf, maar men kent ze. Waarmee dit in verband staat, is verder niet belangrijk. Het kan even goed een juist inzicht zijn in de belangrijkheid van de B.B. in deze dagen als een begrip van menselijke eigenschappen, of een weten omtrent de U.N.O. De waarde zelf is niet belangrijk. Het gaat om het verbergen van een kennis, die je bezit.

Onthoudt hier verder nog bij, dat zelfs het helemaal of relatief waar zijn van de gekende feiten niet belangrijk meer is. Op het ogenblik, dat u overtuigd bent: dit is juist, dit is waar, dan bent u verplicht ook in overeenstemming met die waarheid te leven en alles te vermijden, wat niet in overeenstemming zal zijn met het door u erkende. Uw bewustwording gaat van hieruit verder, maar houdt tevens meer in. Hoe meer u een duidelijk inzicht verkrijgt, hoe meer u dan ook de aansprakelijkheden van de geestelijk volwassenen gaat delen. Vergelijk: het kind, dat opgroeit en in het gezin zijn taken krijgt, als het passen op broer/zusje, afwassen, boodschappen doen voor moeder e.d... Precies zo gaat het de mens, die geestelijk rijper wordt en opgroeit tot beter besef en begrip. Hij is in vele opzichten nog kind, maar blijkt niet geheel meer onbewust te zijn. Wij spreken nu niet meer van onnozel of onschuldig, want er is sprake van besef en waardering. Elke mens, die geestelijk verder gaat, elke mens, die in zich meer geestelijke waarheid vindt, verkrijgt daarmee tevens een groeiende aansprakelijkheid ten opzichte van het geheel. Deze aansprakelijkheid is voor de mens moeilijk, omdat hij hieraan niet zonder meer gezag en vermogen kan ontnemen.

In het gezin kan men altijd weer een beroep doen op de voor ieder kenbare krachten: vader en moeder, wanneer eigen gezag tekort schiet. In de geestelijke vorming is het moeilijk tegenover andere onbewust levende mensen een beroep te doen op de Lichtende en leidende geesten, of zelfs op God, omdat men niet kan zeggen: Zie je dus wel, hoe het is? Dat kan men eerst veel later. Men voelt zich onmachtig. U zult leren beseffen dat deze onmacht niet voortkomt uit weigering u te steunen door de Lichtende krachten, die u tracht te dienen, maar eerder voortkomt uit een té groot verschil tussen de kosmische tijd en het tijdsbesef van de mensen. Toch brengt het aanvaarden van een aansprakelijkheid wel degelijk zijn beloning met zich. Vergelijk: hoe heerlijk is het voor een jongen niet, wanneer hij zijn eerste lange broek mag dragen, zich als man mag beschouwen en misschien zelfs alleen op stap gaan. Hoe heerlijk en groots is het moment niet voor een meisje, wanneer haar moeder haar het volle vertrouwen schenkt en zegt: "Je weet genoeg, je bent groot genoeg, zorg jij nu maar eens een keer voor het eten". Het feit, dat men vertrouwd wordt, weegt dan zelfs op tegen het feit, dat het werken inhoudt en men dit eigenlijk niet zo prettig vindt. Het vertrouwen, dat men geniet, maakt een op zich onaangename taak dan zelfs aanvaardbaar. Het dodelijke element wordt hier de sleur. Het kind, dat éénmaal afwassen als een vertrouwenspositie schitterend vindt, zal het elke dag moeten afwassen, een verschrikking vinden, waaraan men zich liever zou onttrekken. De opdrachtgever wordt dan innerlijk meestal een aangename vakantie op de Mokerhei toegewenst.

Geestelijk komt dit ook voor. Wanneer men geestelijk inzicht heeft en geestelijk enige taken te vervullen krijgt, beschouwt men ook deze al te vaak als een sleur. Men ziet het niet meer als iets, wat men doen mag, maar als iets, wat men doen móet. Hoe vaak wenst men dan in zijn hart niet alle verplichtingen, die men aan de geest, of aan God voelt, dan ook naar de Mokerhei? Geloof mij, wanneer elke verzuchting van een ten dele ingewijde, die terugverlangt naar zijn

onwetendheid, Licht naar de Mokerhei zou zenden, zou dit de meest oplichtende plaats van het Al zijn.

Wanneer ik dan spreek over domheid, onnozelheid, onschuld, dan moet ik hierbij wel degelijk ook de aandacht vestigen op de sleur. De dingen worden voor ons sleur en verveling, omdat wijzelf die ertoe maken. Omdat wij geen voldoende interesse of belangstelling meer op weten te brengen voor op zich zeer belangrijke waarden, taken en bewustwordingen. Wij zien de belangrijkheid daarvan niet meer in, of stellen deze achter bij de belangrijkheid van andere, geestelijk en vaak ook stoffelijk veel minder interessante of belangrijke dingen. Wanneer je gaat zoeken naar geestelijke waarheid, zul je op je pad steeds weer taken en mogelijkheden ontmoeten, die tot sleur kunnen worden. Daaronder vallen heel vaak het spreken met anderen over hetgeen men heeft erkend, het werk, dat men dankzij de erkenning op zich heeft genomen.

Soms wordt het bereikte zelfs tot een kwelling. Bij onze groep zijn bv. mensen, die nijdig worden over de idee, dat zij niet nijdig mogen worden, terwijl een ander dat nog wel mag. Men gevoelt de verplichting als een bezoeking. Men dient te beseffen, welke voorrechten aan deze inzichten en taken verbonden zijn. Dan ziet men het elders anders. Vergelijk: wanneer de dochter weet, dat zij als beloning voor het enige tijd doen van het huishouden een drietal dagen op vakantie mag gaan, zoals zij zelf wil, zal zij dank zij deze schitterende beloning graag elke keer weer hierdoor op zich onaangename karweitje doen. Om de beloning. Dat vindt men in meer geestelijk denkende kringen vaak verkeerd. Maar een mens is nu eenmaal niet volmaakt. Hij is nog niet geestelijk rijp. Daarom mag hij wel degelijk ook denken aan de beloning.

Elke mens, die een geestelijke taak volbrengt, krijgt daar ook iets voor. Vergis u nu niet: deze gave verkrijgt je niet pas later in een eeuwige zaligheid. Een loon, dat alleen na de dood gegeven kan worden, is alleen maar een menselijke uitvinding, die het sommige mensen mogelijk maakt anderen hun onmiddellijke loon te onthouden met een verwijs naar de veel grotere beloning, die hen later zal wachten. Wanneer u in de geest werkt, wanneer u geestelijk zoekt, een taak aanvaardt, innerlijk bewuster wordt en dit bewustzijn omzet in een aanvaarden van de aansprakelijkheden en taken, die daaruit voortvloeien, dan krijgt u ook in dit menselijke leven reeds bepaalde gaven. Geen helderziendheid, of mediumschap, geen onverwachte gave tot genezing. Deze dingen kunnen natuurlijk wel ontstaan, maar zij behoren in geen geval tot het loon, dat men voor zijn werken en streven krijgt. Het loon is eerder meer innerlijke zekerheid en daardoor meer vrede en kracht. Het ervaren van intensere vreugden, het ontmoeten van krachten, waaraan je tot dan blind voorbij bent gegaan. Het leven wordt steeds vreugdiger. Dit is het loon, dat diegene verkrijgt, die geestelijk nog niet volwassen genoeg is om uit de kosmische liefde zelf het bewustzijn en de kracht tot taakvervulling te putten. Het eerste loon is dus vreugde, vrede, geluk, voldaanheid. Naast een innerlijke onrust om verder te willen gaan is er dan ook altijd weer uithoudingsvermogen en kracht, waardoor men zelfs in de zwaarste ogenblikken van het leven de vreugde nog kent.

De geestelijke zon, die ook voor de haast nog onbewuste mensen schijnt, komt voort uit een juiste taakverdeling. Wie nog geen taak kan vervullen, krijgt toch zijn deel van het geestelijke Licht, maar beseft dit dan nog niet. Onthoudt: het geestelijke Licht wordt aan allen gegeven. Hoe bewuster u het aanvaarden kunt, hoe bewuster u het doorgeeft, hoe werkelijker het voor u wordt, hoe meer u het maakt tot de kern van het bestaan, waaruit men steeds weer krachten weet te putten. Zeg niet: "Maar God geeft ook anderen Zijn gunst", en steunt, ook door de Lichtende krachten, ook anderen, die uw weg niet volgen. Anderen die zelfs spreken over dingen als duivels, etc. die zo nooit zouden kunnen bestaan. Want zelfs indien zij in hun waan het Licht mogen ervaren en de vreugde daarvan kunnen ondergaan, zo zullen zij slechts weinige krachten daaruit weten te putten.

Voor hen is een onbewust zich onderwerpen op de plaats, waar voor de mens, die bewuster leeft, sprake is van een lichtende en bewust bruikbare kracht, die men kan leren beheersen. Waar voor hen het wonder bestaat, is er voor de meer bewuste de zekerheid en wordt het werken van de kracht zelf tot een maatstaf, waaraan men ook het verstrijken van kosmische tijd reeds in menselijke gedaante leert af te meten. Steeds weer wordt aan elk wezen in de Schepping een reeks van werelden vol Licht en vreugde geboden, maar om deze te kunnen aanvaarden, zal men eerst van onwetendheid, onnozel-zijn, tot weten en bewust handelen

moeten komen. Eerst dan kan men beseffen, hoe groot de gave is, die steeds weer aan allen geboden wordt, vóór men ook in staat zal zijn ten volle de geboden gaven te gebruiken.

Vraag: U neemt dus de wet van compensatie aan?

Antwoord: Aangezien de wet van compensatie een kosmische wet is, zal het er niet veel aan, af, of toe doen, wanneer wij deze aanvaarden; zij bestaat ten alle tijde. Deze wet zegt: waar een verstoring van krachten of evenwicht plaats vindt, zal deze hersteld worden op een zo snel en zo juist mogelijke wijze, zodat het kosmische evenwicht ten alle tijde gehandhaafd blijft. Overal, waar een tekort aan krachten optreedt, zal uit het geheel van het zijnde een aanvulling plaats vinden, zodat een evenwicht nooit verstoord kan worden. Deze wet houdt verder in, dat er in de Goddelijke werkelijkheid nooit sprake kan zijn van tekorten, of van een te veel. Door de compensatie en het daaruit voortvloeiende evenwicht is een voortdurende en volledige openbaring van de Goddelijke krachten binnen de Schepping altijd mogelijk. Het is redelijk op deze belangrijke wet een deel van mijn betoog te baseren.

Reactie: Het is moeilijk voor mensen, die in Kongo zelf de verschrikkingen aan den lijve ondergaan hebben, deze stellingen te aanvaarden. Deze dingen zijn hard.

Antwoord: Misschien wel. Vergelijk: voor een kind is het hard, dat men naar de tandarts moet en dat deze dan ook nog een paar kiezen trekt. Hoe belangrijk het is, dat men daaraan later een gezond gebit zal danken, beseft men niet. Vergeet niet, dat ik in mijn betoog niet ten onrechte over de doorsnee mensen spreek als kinderen. Wat hier gebeurt, lijkt voor de mensen zo belangrijk, omdat de mensen voorstellingen en waarderingen kennen, die kosmisch alzo niet bestaan en niet van belang zijn.

De mens heeft volkomen verkeerde opvattingen van begrippen als zedelijkheid. Een waanbeeld van kuisheid en rechtvaardigheid, ofschoon hij deze waanbeelden met noodlottige gevolgen voor velen steeds weer als enige waarheid tracht te hanteren. De mens heeft de meest vreemde begrippen omtrent samenwerking en drukt deze uit in sociale ordeningen waaraan hij zichzelf steeds geheel tracht te onderwerpen, zonder ooit geheel daarin te slagen. Hij heeft geen begrip voor de werkelijke betekenis van begrippen als tijd en leven, ofschoon hij bij voortdurend over deze waarden pleegt te spreken, zo is de stofmens. Daarom is hetgeen u stelt vanuit menselijk standpunt helemaal juist. Ik stel nuchter, in Kongo zijn inderdaad wreedheden gebeurd, evenals tijdens de laatste wereldoorlog. Wreedheden, die voor enkelingen grote slagen hebben betekend. Men realiseert zich niet, dat de mens daarbij door eigen houding het slechtste uit deze situaties op de voorgrond brengt.

Voorbeeld: In verschillende concentratiekampen gingen mensen over op gruwelijke wijze, onder meer in Auswitch. Velen lieten zich terug brengen tot een dierlijk bestaan, of waren vervuld van haat. Er bleef hun niets anders over dan het dierlijke, of de haat, ook in de geest nog uit te leven. Degenen die in staat waren tóch in naastenliefde te leven, geen haat trachtten te maken tot een kracht, maar hun kracht, zochten in de liefde voor hun medegevangenen, zij die het lijden van anderen steeds weer trachtten te verzachten, leefden zelfs te midden van de verschrikkingen niet geheel zonder geluk en behoren nu, na hun overgang, tot degenen, die in het hogere Licht vertoeven. In één stap, in één enkel leven, hebben dezen onnoemelijk veel verworven. Dezen zijn geestelijk gezond gemaakt door het gebeuren op een wijze, die de wereld in een ander gebeuren hen niet had kunnen bieden.

Voorbeeld: Een aantal religieuzen in Kongo worden door negers mishandeld en seksueel misbruikt. Een van hen voelde zich daardoor zózeer ontwaard, dat zij daarop zichzelf doodde. Hiermee verloochende zij de waarden van haar leven en haar geloof, waardoor zij geestelijk nu in een zeer droevige toestand verkeert. Dit alles was niet gebeurd, wanneer deze vrouw een juister begrip van waarden had gehad. In dezelfde groep bevond zich een andere zuster, die officieel heeft verklaard, dat haar niets gebeurd is en een 8-tal andere nonnen tot eenzelfde verklaring wist te brengen. Doel: voorkomen, dat de haat tussen de mensen wordt aangewakkerd. Haar redenering was: hetgeen hier geschiedde, is zeker geschied met Gods wil. Indien het Gods wil is, dienen wij het te ondergaan en te aanvaarden, hoe erg dat ook voor ons is. Wij hebben een gelofte afgelegd. De belangrijkste gelofte verplicht ons allereerst te trachten ook de zielen van deze mensen te redden. Misschien klinkt deze redenering simpel in de oren. Maar ik verzeker u, dat deze nonnetjes met hun eenvoud van geloof, kinderlijk en zelfs misschien

onschuldig en onnozel - door de verschrikking - een ogenblik van juist begrip bereikten. Hierdoor kwamen zij niet alleen tot een beperkt, maar wonderlijk juist inzicht in de bedoelingen Gods, maar ook tot een geestelijk peil, dat menigeen, die zich wijzer acht, hen mag benijden. Ik geef maar enkele voorbeelden, waar er duizenden voor het grijpen liggen.

Verder: indien alles in Kongo goed was gegaan, dan zou de agitatie, die zich nu daar concentreert, in andere landen veel sterker zijn voortgezet. Wat is nu beter? Deze op zich kleine zaak, waar de blanken tot een juist afdoen in staat zijn en het schuldbewustzijn van vele kleurlingen zeker tot een zoeken naar vergoeden en samenwerken kan voeren - dit laatste is nu reeds kenbaar - of sterke uitbarstingen in het nu verwaarloosde agitatiegebied? Misschien lijkt het u beter, dat daar een grote opstand reeds nu tot stand was gekomen? Maar dan zouden er grote steden geplunderd zijn en het aantal slachtoffers onder inboorlingen en blanken zou veel en veel groter zijn geweest. Dat er altijd een consequentie verbonden is aan het afbuigen van een bepaalde gebeurtenis, wordt door de mensen meestal niet beseft.

De tweede wereldoorlog was wreed. Vele mensen zijn gevallen, veel leed is er geweest, maar zou het beter zijn geweest dit te voorkomen als de mensheid daardoor zichzelf tot een voor lange tijd aanblijvende slavernij zou hebben gedoemd? Er was, gezien vanuit de geest, maar een enkele keuze in dit geval: toe te staan, dat een niet slechts stoffelijk, maar ook geestelijk slavendom over geheel de wereld werd ingevoerd, dan wel een oorlog uit te doen vechten. De dragers van Licht hebben ongetwijfeld met grote weemoed gezien, welke beproevingen zij aan de mensheid op moesten leggen. In hun hart hebben zij hieronder geleden. Zoals een vader zijn zoon wel eens - en niet ten onrechte - voorhoudt: het pak slaag, dat ik je ga geven, doet mij meer pijn dan jou. Maar het moet gebeuren, want je hebt het noodzakelijk gemaakt... .

Een mens, die naast zijn persoonlijk beleven en gevoelen - onverschillig of dit persoonlijk gevoel in een concentratiekamp, in Indië, Kongo, of op de slagvelden van een tweede wereldoorlog is ontstaan - beseft, dat boven alle dingen de liefde voor de mensheid belangrijk is, zal geestelijk veel gewinnen. Hij rijpt en komt vanuit kinderlijk ondergaan tot een nieuwe kracht, een nieuw weten en begrip. Deze mens komt dan ook tot een aanvaarden van alles, wat geweest is en een erkennen, dat het erger had kunnen zijn. Meestal heeft men een flauw begrip in dit geval, dat hogere kracht, zelfs indien dit dan moest geschieden met de toortsen van de oorlog, een diep duister voor de mensheid heeft weten te weren. Ik spreek hier niet van een mogelijke Duitse overheersing, maar over de demonische invloeden, die niet alle daar hebben getracht de mens geestelijk te binden en te knechten, i.p.v. hem alleen te binden aan een bepaald maatschappelijk bestel.

Als men zó leert denken, zal het toch beter zijn, wanneer je iemand verloren hebt in Kongo. Dan vreet er nog steeds iets aan je hart, wanneer je denkt aan verwanten, die gebleven zijn in een Duits Vernichtungslager. Dat blijft, want het persoonlijk ervaren en beleven kan men door een begrip alleen niet zo maar eenvoudig overwinnen. Daarboven zal dan toch de wil staan om de haat uit te schakelen en aan alle mensen uiteindelijk het goede te geven. Buiten de kinderlijk klagende redeneringen van de onbewusten met hun stampvoeten, gezichten trekken en schreeuwen, dat weinig uithaalt, ontstaat dan een begrip, dat zegt: het gaat niet alleen om wat was. Het gaat er vooral over, wat is, om wat wij doen en zijn. Het verleden kunnen wij niet veranderen. Maar wel kunnen wij een betere toekomst vormen, wanneer wijzelf beter en rechtvaardig zijn. Met dit begrip komt de mensheid verder. Onverschilligheid en haat zijn de twee meest gevaarlijke eigenschappen op de wereld, zeker in deze dagen. Laten wij hopen, dat de Lichtende Krachten er in zullen slagen de mensheid wakker te schudden en met de werkelijkheid te confronteren, zelfs indien dit gaat ten koste van vele kleine, maar pijnlijke conflicten. Want zó kan de wereld blijven bestaan.

Als de mensen verder gaan in hun eigenzuchtige onverschilligheid, anderen hatende en vervolgende, maar anderzijds zelf niet durvende besluiten en geen risico's durven te nemen, is de ondergang nabij. Want op de aarde zullen altijd nog wel een tiental mensen blijven, die wel een risico durven lopen. Enkelen van hen zullen door de andere leden van de 10 hun idee van de juiste maatschappij bedreigd zien. Dan blijft er van de wereld niets meer over. Dit moet ten koste van alles worden voorkomen. Vóór de wereld uitblust, moeten de mensen worden opgevoed tot geestelijk Licht, tot rijpheid. Daarvoor is de bitterheid van deze dingen helaas

noodzakelijk. Gaarne zouden wij alle mensen deze filosofie en dit weten geven, maar dat blijkt onmogelijk, want te veel mensen zijn in geestelijk opzicht en begrip voor de werkelijkheid ook nu nog onnozele kinderen. De krachten van het Licht zullen wel trachten hen te troosten, te sterken en desnoods door nieuwe en ernstiger beproevingen er toe te brengen Licht en waarheid te stellen boven wraak, de toekomst te stellen boven een gevoel van krenking uit het verleden en het vormen van het goede, vandaag en morgen hoger te achten, dan het vervloeken van het kwade van gisteren en het klagen over verliezen, die reeds geleden zijn .

Vraag: Maar in Kongo waren er vóór de opstand toch geen haatcomplexen?

Antwoord: Hetgeen u haatcomplexen noemt, was er reeds steeds. Het heette in een andere vorm, niet haat, doch superioriteitscomplex. In feite is dit hetzelfde, maar anders geuit. Een professor zei altijd tot zijn leerlingen: "Laat ons God danken, dat Hij de patiënten pijn en kenbare symptomen voor hun ziekten heeft gegeven. Want alleen daardoor kunnen wij, doktoren, nog vaak op tijd ingrijpen en ernstige ziekten genezen". De ziekte van de geest, waarover u spreekt had, de mensheid allang onder de leden. Nu worden de symptomen steeds meer overal kenbaar. Juist daardoor is het mogelijk, dat de mensheid met meer begrip voor zijn werkelijke verantwoordelijkheid en de zin van werkelijke opvoeding en werkelijk helpen, de ziekte kan genezen. Zo kan de mens van heden zich nog zijn taak waardig tonen en worden tot de erfgenaam van alle tijden en krachten voor de nieuwe aera, die komt. Door deze symptomen wordt het ook de Krachten des Lichts gemakkelijker de mens duidelijk te maken, dat er iets gaande is om hem uit zijn lethargie wakker te schudden en te wekken tot het geestelijk inzicht, dat de Aquariusheerschappij moet kenmerken. Lukt dit niet, dan gaat de mensheid ten onder. Overigens zijn wij ervan overtuigd, dat de mensheid het wel redden zal. Ik kan u niet verzekeren, dat dit op een wijze zal zijn, die u allen even aangenaam is. Wel zal dit de wijze zijn, waarop voor u, zowel als voor andere mensen, het beste bereikt kan worden.

Reactie: Het moet zo zijn, daarom is het zo!

Antwoord: Dit is niet geheel aanvaardbaar. Wel indien wij voor deze zin iets anders zetten: "Ik heb alles, wat in mijn macht was, gedaan, zo goed en zo intens mogelijk, maar ik kon niets voorkomen. Het is zo, ondanks mijn pogen, dus moet het zo zijn." Op het ogenblik, dat wij het eerste weglaten, komen wij er toe te stellen: "Wij hoeven ons best niet te doen. Alles, wat komt, moeten wij maar aanvaarden". Dit is niet juist. Voorbeeld: Zowel België als Nederland kunnen veel leren uit de huidige situatie omtrent de fouten, die zij in het verleden hebben gemaakt. Daardoor zal het misschien deze regeringen mogelijk zijn te voorkomen, dat men deze fouten weer maakt, nu niet meer in een kolonie, maar in eigen land. Slechts, wanneer de mensen hun lessen leren, hebben de gebeurtenissen werkelijk zin. Daarom mag er nooit sprake zijn van een stompe aanvaarding, doch mag na rijp overleg in het heden alleen datgene als onvermijdelijk en noodzakelijk worden aanvaard, waar men zelf met kleinste of grootste krachtsinspanningen niets meer aan kan doen. Bij het voldongen feit alleen mag men zich neerleggen en trekt er dan zijn leringen uit.

Wanneer de mens niet als taak had gekregen vrijelijk zijn weg tot God te zoeken, zou er niets zijn van de strijd, de verbittering en de ellende, die de mensheid nu kent. Het is niet mijn taak aan God te vragen, waarom Hij de mensen van deze aarde, maar ook de schepselen uit lang vergane zonnestelsels en van planeten, die nog geboren moeten worden, allen tot Hem wil doen gaan langs de weg van vrijelijk zoeken, aanvaarding en inwijding. Een antwoord hierop weet ik dan ook niet. Wel weet ik zeker, dat dit het geval is. Ik weet ook, dat daarom alles moet zijn, wat wijzelf veroorzaken door eigen onbewustzijn, verkeerdelijk denken en andere fouten, waar het de les en de lering inhoudt, die ons verder brengt en mogelijk maakt, dat wij God leren zien, beter leren begrijpen, terwijl wij steeds verder doordringen, zowel in de werkelijkheid van eigen wezen, als in de werkelijkheden van de kosmos. Verder moet men zich realiseren, dat elk stoffelijk gebeuren de weerkaatsing is van een geestelijke ontwikkeling, die plaats gehad heeft, dan wel plaats vindt.

Uit één enkel incident is dit geestelijke gebeuren niet af te leiden, maar een inzicht hieromtrent kan wel worden verkregen uit de vele incidenten, die gezamenlijk het gebeuren vormen. Van Kongo op zich is niet veel te zeggen, maar in samenhang met de vele andere gebeurtenissen in Afrika, geeft het een inzicht in de strijd, die geestelijk tussen Licht en duister plaats vindt om dit continent.

Vraag: Moeten volgens u alle miljarden mensen tot bewustzijn komen?

Antwoord: Tot een eenheid, waarin elk bewust is. Wanneer u een lichaam beziet, lijkt het dwaas te stellen, dat elke cel zijn eigenschappen en een soort bewustzijn bezit. Toch kan dit het geval zijn en enkel door de samenwerking van de cellen is het organisme ontstaan, dat het u mogelijk maakt hier te zitten als mens en naar deze voordracht te luisteren. Een lichaam heeft bijna net zoveel cellen, als er mensen op aarde zijn. Vergelijk dit bij de geest. Elke cel heeft een eigen leven, een eigen reactie, een eigen taak. Bezie de Schepping op deze wijze en u zult begrijpen, dat wij allen niet meer zijn dan kleine cellen in het lichaam, dat wij dan noemen de zelfopenbaring Gods in de Schepping. De cellen zullen dit op den duur heel goed beseffen.

Er zijn in het lichaam immers ook cellen en organen, die protesteren, wanneer elders iets niet in orde is? Denk eens aan weerpijnen, reflexpijnen. Wat het individueel bewustzijn betreft: zoals het lichaam een cel niet als een individu kan beschouwen, is het toch zeer wel mogelijk, dat elke cel zich als een individu beschouwt, terwijl ook de spier zich kan gevoelen als een individu, dat deel heeft in een coöperatie, die lichaam heet. De spiervezel zal zich waarschijnlijk eerder als een staat beschouwen. Als vergelijking maakt dit u duidelijk, dat bewustzijn op zich een waarde is, die niet aan het Ik alleen kan worden afgemeten. De bewustwording is een proces, dat in feite een harmonische opgaan in leven uit, en samenwerken met het geheel aanduidt.

Vraag: Is er hier geen sprake van een sneeuwbalstelsel, zodat, wanneer het bewustzijn van eenheid in enkelen sterker wordt, dit in het geheel sneller zal gaan ontstaan?

Antwoord: De Geest kan op een gegeven ogenblik met andere geest geheel samenwerken.

Voorbeeld: de O.D.V. bestaat uit vele cellen, waarvan ik er een ben. Gezamenlijk vormen wij een lichaam. Door onze samenwerking hebben ook de laagsten van onze groep deel aan het bewustzijn van de hoogsten. Zij zullen zich daardoor juister aan hun wereld en de kosmos aan kunnen passen. Verder wordt het hen hierdoor mogelijk de kennis te verwerven, die zij anders niet, of alleen met veel grotere moeite zouden kunnen verkrijgen. Door deze samenwerking wordt dan ook voor alle delen een vergroting van bewustzijn bereikt, zelfs voor de allerhoogsten. Deze laatsten verkrijgen immers door hun plaats in het geheel een mogelijkheid meer te volvoeren, dan zij alleen ooit zouden volbrengen. Ook voor hen is hierdoor een sneller vergaren van bewustzijn mogelijk. Er is hier in zekere zin wel sprake van een sneeuwbalstelsel. Van dit feit uitgaande kunnen wij dan stellen dat, naarmate een hoger bewustzijn op aarde wordt bereikt, de harmonie met het hoog geestelijke sterker wordt, waardoor een reeks mogelijkheden voor werking in het hogere worden geschapen, die steeds meer van de wereld op steeds intenser wijze zullen kunnen omvatten. Gelijktijdig houdt dit in, dat het lagere kan beschikken over grotere mogelijkheden, groter inzicht en meer kennis. Daardoor zal het contact met buiten de gemeenschap staande waarden intenser worden, waardoor deze tot de gemeenschap kunnen worden gebracht.

M.i. kan zelfs van een lawine-effect gesproken worden. Wanneer een deel van de mensheid - bv. 16% - geestelijk bewust is en dit bewustzijn ook in praktijk omzet, zal de bewustwording van de mensheid worden versneld, zodat op den duur geestelijk en stoffelijk binnen één jaar bereikt kan worden, wat vroeger een eera van rond 1000 jaar vroeg. Dit effect blijft cumulatief, zodat de bewustwording blijvend intenser wordt. Een dergelijke gebeurtenis houdt ook in, dat steeds minder bewusten op aarde terugkeren of incarneren, daar zij dan zoeken naar andere mogelijkheden, die meer in overeenstemming blijken met het bereikte bewustzijn en de vermogens waarover men beschikt.

Nog een onderwerpje?

HET GETAL ZEVEN

Symbolisch gezien:

7 is het getal van de mens, want 7 fasen gaan aan het werkelijk mens-zijn vooraf. De laatste fase kent reeds de menselijke vorm en zal zoeken naar het priesterlijk bewustzijn, dat het de mens mogelijk maakt oneindigheid mede te verwerken in eigen leven.

7 zijn de dagen van de week en 7 is het ritme van de zonnejaren. De 7-jaars cyclus speelt in de kosmos een grote rol, zover het de aarde betreft. Deze cyclus ondergaat een versterking in de 7e periode - 7×7 - en herhaalt dit effect - $7 \times 7 \times 7$. Dit laatste is dan tevens weer $1/3$ van de grote 700-jaars cyclus.

Het levensritme, dat door het getal 7 wordt weergegeven is dan ook voor de mens buitengewoon belangrijk. Wanneer hij dit getal gebruikt, denkt hij aan de invloeden en noemt dit een heilig getal. Onbewust eert hij het, omdat het de fasen weergeeft, waardoor hij kan worden, wat hij is.

Verder is het getal voor de mens de belofte van een geestelijke bereiking, maar duidt het tevens de bedreigingen aan, die voor deze bereiking bestaan. De 7 hoofdzonden. 7 is ook het getal van de koren der engelen, die de mens kent. De mens heeft 7 fasen doorlopen en heeft daarbij contact gehad met 7 soorten van hogere krachten, die hem op zijn weg hebben geleid.

Verder blijkt het getal 7 in de kabbalistische rekenwijze nog enige eigenaardigheden te bezitten. Neem het getal 3 dat voor de Goddelijke uiting staat en tel dit op bij het getal van de mens, 7. Wij verkrijgen dan het getal 10, dat de mens weergeeft, die één is met zijn God. Vermenigvuldigen wij 3 en 7, dan ontstaat het getal 21, aanduidende de tegenstellingen binnen de geopenbaarde Godheid, - 2 - en het kosmische zijn - 1 - die samen vormen de 3.

Voor de mens is in dit verband de 3 niet alleen de uiting van God in de Drievuldigheid, maar ook het beseffen daarvan en zo een opgenomen zijn in het weten, de uiting en de macht, die samen al het geschapene omvatten. $3+4=7$. Goddelijke openbaring plus dier vormen de mens.

Ook op andere wijze speelt het getal 7 een rol. In de reeks der primaire cijfers is het het hoogste getal, dat alleen door zichzelf deelbaar is. Esoterisch staat het daarom ook wel voor het hoogst Zelf-zijnde, of in wezen Onveranderlijke. Het getal 7 geeft dan ook hier weer, dat het mens-zijn een vaste fase is.

De mens heeft geen enkel direct contact met de dierenwereld, of de hogere wereld. Hij is als mens tevens onveranderlijk, kan niet tot lager bewustzijn terugvallen en zal zichzelf gelijk blijven. Staande buiten invloeden op zijn wezen, die onbeheersbaar zijn, zal hij niet buiten eigen willen door anderen benaderd of geholpen kunnen worden en zal slechts uit eigen streven en zoeken de vorm 7 kunnen verlaten en een vollediger bewustwording kunnen bereiken.

In de Oudheid besepte men vele van deze dingen, vandaar dat wij het getal 7 in vele vervloekingen en zegeningen terug vinden als: "Vervloekt zult gij zijn tot in het 7e geslacht. 7×7 jaren zult gij werken, dan zal er een jaar van rust zijn. Geen schuld zult gij dan hebben, geen schuld zullen anderen aan u hebben, slaven zullen niet zijn en vrijheid zal het deel zijn van allen." Deze vrije vertaling van oude wijsheid kan men in ongeveer gelijke vorm in de Thora terugvinden. Het getal 7 heeft ook in het verleden de mens gefascineerd. Daartoe draagt waarschijnlijk bij, dat 7 de aanduiding is van het aantal dagen, dat een vierde van de maancyclus is. Daar de mens vroeger leefde volgens de tijd van de maan en niet volgens de tijd van de zon, kende hij - en kent nog - 7 dagen. 7 is het getal van de in de Oudheid bekende planeten. Vandaar, dat het getal ook in de oude astrologie een grote rol speelt.

In Babylon en andere oude rijken beroept de mens zich dan ook steeds weer op het getal 7 als de heilige omschrijving van de kosmische relaties tussen mens en Goden. In deze tijd worden de getallen 7 en 3 gebruikt bij omschrijvingen van een hemelwereld. 3 komt later symbolisch tot uiting in de 12 tekenen van de Dierenriem, tezamen met het getal der materie, of het dier, 4. Overigens kent de mens eerst rond 1400 v. Chr. 12 sterrenbeelden in de Dierenriem.

Nu rest ons nog de vraag, waarom de 7 ook heden nog belangrijk wordt geacht.

Allereerst: de 7-jaarscyclus en haar invloed op de aarde.

Dan, het 7-voud is de voor de mens hoogste beleving van eigen wezen.

Ten derde, in de Oudheid verbond men het geloof in voortbestaan en hemelwerelden met de planeten, zodat men sprak over de 7 sferen.

Zeven is dan ook a.h.w. in de erfmassa van de mens reeds tot een belangrijk getal gemaakt door de vele geslachten, die er de hoogste betekenis in zochten. Vandaar, dat ook het bijgeloof een grote rol speelt en op het handelen en denken van de mensen nog wel lange tijd invloed uit zal blijven oefenen.

Vraag: Waarom zijn 1, 3, en 5 als ondeelbare getallen niet belangrijk?

Antwoord: 7 was het hoogste ondeelbare getal in de reeks 10, die voor de mens steeds de belangrijkste is gebleven, omdat hij maar 10 vingers heeft om mee te tellen en dit onbewust belangrijk blijft vinden, zelfs, wanneer hij heeft leren rekenen zonder gebruik van hulpmiddelen.

Vraag: 3×4 is toch ook belangrijk, evenals $3+4$?

Antwoord: Inderdaad. De afleiding, die u hier gebruikt, is overigens de Griekse. Deze staat in verband met de Griekse opvattingen over de kosmos. Men sprak daar ook over de 7 sferen, maar kwam later tot 7×7 of wel 49 kristallijnen sferen. De afleidingen, waarop u doelt, stammen dan ook in hoofdzaak van de Griekse filosofen. De door mij gegeven afleidingen zijn in hoofdzaak getrokken uit het wit-magisch kosmisch gebruik, dat voor de wereld en sfeer tamelijk algemeen is.

U kunt ook zo nog onthouden, dat de menselijke bewustwording omvat: 3×3 fasen van 3 treden, maar tevens voor elke mens inhoudt 7 trappen van elk 3 belevingsfasen. Het hoge - of heilige - getal van de menselijke inwijding is daarom 9 maar het getal van de beleving zal ook voor de mens steeds zijn 21, wat herleidt kan worden tot 3, of kosmisch begrip.

Goedenavond.

ESOTERISCHE BESCHOUWINGEN

Goedenavond, vrienden.

Dit tweede deel van onze bijeenkomst zal gewijd zijn aan een korte esoterische beschouwing. Er zijn vele methoden om de esoterische wetenschap te benaderen. Men kan dit doen langs filosofische aftellingen, of zelfs ook op meer praktische zin. Ik zou voor deze avond een derde weg willen kiezen:

DE WEG DER SYMBOLIEK

Het innerlijk van de mens kan worden vergeleken met een ketting. Hierin is elk voertuig een schakel, terwijl de ketting zelf een cirkel vormt. Het aantal der schakels is niet onmiddellijk bepaalbaar, maar verder voor ons ook niet belangrijk. Bij elke poging tot innerlijke bewustwording dient men uit te gaan van de werkelijk hetende schakel, die de huidige wereld en het voertuig daarvan vertegenwoordigt. Dit is het beleven van het ogenblik. Dan komen wij bij enig onderzoek tot de conclusie, dat elk voertuig op zich verschijnselen vertoont van een drie-eenheid. In elk leven is men onmiddellijk gelieerd met het volgende bestaan. De fase, waarop men zich thans voorbereid en het vorige bestaan, de fase, waaruit men in huidige vorm en bewustzijn is voortgekomen. Dit niet alleen stoffelijk, of alleen kosmisch, maar altijd in de persoon zelf kenbaar.

Men denkt wel eens, dat men door kan dringen tot het totaal van eigen Zijn. In meer bewuste vorm is dit praktisch onmogelijk. Het benaderbare gebied is het eerst volgende geestelijk terrein. Voor u heet de werkelijkheid materie of stof, terwijl de voorgaande fase eveneens van geestelijke geaardheid is. In ons zoeken naar innerlijke waarheid zullen wij de voorgaande fase vaak zeer scherp leren erkennen. Wij kunnen dit misschien niet onderbrengen in een weten omtrent vroegere incarnaties, maar zullen wel in onszelf bepaalde geestelijke verlangens,

bepaalde affiniteiten erkennen en kunnen van daaruit een beeld van onszelf opbouwen. Vreemd genoeg is de mens niet geheel in staat zijn voorgaande geestelijke ontwikkeling en zijn toekomstige geestelijke ontwikkeling, die reeds kenbaar wordt bij het onderzoeken van zijn wezen, geheel te scheiden.

Het gevolg is, dat elk leven kan worden voorgesteld als een gelijkzijdige driehoek, waar alle waarden in het Ik een even grote rol spelen en door het Ik niet gescheiden kunnen worden. De belevingen zijn dan vergelijkbaar met de hoeken van deze driehoek, die allen immer 60° bedragen. Het feit, dat wij alleen de verhoudingen met een vorig geestelijk bestaan als mens zullen erkennen en daarnaast de verhoudingen van een komend geestelijk bestaan aanvoelen, zal het de mens steeds mogelijk maken tot een algehele zelfrealisatie te komen.

Voor de mens ligt het hoogste bewustzijn op het punt, waar voor hem vanuit het huidige bestaan verleden en toekomst zich schijnen te verenigen. Vandaar, dat het voor de mens, volgens eigen bewustzijn, wel mogelijk is een directe relatie met het Goddelijke te verkrijgen, maar zelfkennis, die daaruit voortvloeit, niet volledig zal zijn, waar de zelferkenning steeds besloten zal blijven binnen de beperkingen van eigen denken. Geen mens kan ooit ontkomen aan deze beperkingen, die voortkomen uit de stoffelijke wereld en het stoffelijke denken. Alles, wat u geestelijk kent, kan beleefd worden, maar niet volgens de eisen der ware esoterie geheel bewust ervaren.

Daarom stellen wij vaak het volgende:

De esotericus, die het geestelijk verdergaan en van zijn geestelijke bron - zover kenbaar - gezamenlijk inzicht heeft gevonden, kan een loodlijn laten uit het hoogste punt van voorstelling, dat hij in beide waarden erkent. Dit punt is identiek met het punt, waarop voor hem verleden en toekomst samen schijnen te vloeien. Hij kan door deze loodlijn een indeling van het stoffelijk bestaan maken. De basislijn wordt door deze loodlijn immers in twee delen gedeeld. Deze delen zijn elkaar volkomen gelijk. Er ontstaan zo twee driehoeken met langs de middenlijn een hoek van 90° . Indien u wilt, kunt u dit eens uittekenen. Een van deze driehoeken ontvangt dan het verleden, de ander het heden. In beide komt een gemeenschappelijke lijn tot uiting: het Goddelijke Licht, of - zo u dit liever is - de hoogst mogelijke innerlijke bewustwording.

Deze symboliek en haar verklaring is overigens, ondanks haar schijnbaar moderne meetkundigheid zeer oud. Zij komt voort uit de zeer oude tempelsymboliek van India, werd omgevormd door de Chaldeeën en vond haar hoogtepunt in de oude wereld en wel in Alexandrië. Reeds in de Oudheid besepte men dan ook: ik besta uit 2 delen, uit 2 wezens. Enerzijds ligt in mij het geuite verleden, dat in het heden doorklinkt, maar kenbaar wordt, mits in mij een besef van de Goddelijke kracht aanwezig is; anderzijds de toekomst en heden, die door de erkenning van het Goddelijke in mijzelf eveneens kenbaar worden. Het is juist over dit deel van de symbolische voorstelling, dat ik nog iets meer wil zeggen.

Zodra wij overgaan tot een werkelijk onderzoek van eigen wezen, zal men eigenschappen, verlangens en begeerten, kortom het gehele innerlijke bestaan in twee delen uiteen zien vallen. Het ene deel zouden wij het redelijke kunnen noemen. De vorige geestelijke ontwikkeling heeft u gebracht tot dit contact met de stof. De behoefte in het verleden was in de eerste plaats wel een redelijk erkennen, anders zou een incarneren niet noodzakelijk zijn geweest. Zelfs indien het Goddelijke Licht zich in de mens openbaart, zal er steeds weer sprake zijn van een redelijke omschrijving en een behoefte aan redelijke beredeneringen op grond van het verleden. De rede is hier de basis van het bestaan en voor u als mens bovendien het in eigen wereld enig kenbare. In de ontwikkeling naar de toekomst bestaat nog geen gevormd beeld. Is in het verleden sprake van een vast beeld, zo blijkt in dat deel van ons wezen, dat met de toekomst gebonden is, de langste lijn van de driehoek wel aangeduid, maar nog niet kenbaar omschreven te zijn. Wel is een realisatie - zij het beperkt - mogelijk van het Goddelijke Licht, evenals een realisatie van dat deel van het stoffelijke ervaren, dat wij redelijk reeds met dit Goddelijke Licht in overeenstemming kunnen brengen.

Zo komen wij tot een gevoelswereld, die wel rede kent, maar niet meer materieel redelijk gebaseerd is. Tussen deze beide waarden ligt een wereld van dromen en men kan zich immers in de stof zijnde, nog niet op enigszins redelijke wijze realiseren, wat het volgende bestaan, het

geestelijk bestaan, in werkelijkheid is. Alle beschrijvingen, waarvan u ook enkele door ons hebt gehoord, die zich bezig houden met het hiernamaals, de sferen en werelden, waarin men later zou kunnen bestaan, is esoterisch gezien betrekkelijk zinloos. Wel kunnen deze beschrijvingen dienen om het wezen van de mens, naast de nuchtere rede, enige geestelijk kracht te geven en zijn voorstellingsvermogen althans zó te richten, dat een deel van de waarheid, die zo dadelijk geestelijk voor hem zal ontstaan, tenminste aanvaardbaar is. Toch is dit alles van een vaagheid die wij het beste een droom kunnen noemen. In de stof openbaart zich dat bij de mens vaak als een ideaal, dat hij najaagt. In dit ideaal lijken hem geestelijk en stoffelijk streven geheel gelijk te zijn. Hij beseft niet, dat juist daardoor het ideaal onbereikbaar zal blijven, daar het niet enkel gebaseerd is op de wereld, die hij kent. De conclusie, die hieruit volgt, luidt: Er is voor de mens schijnbaar geen uitweg, waarin hem een algehele verwerkelijking van zijn idealen mogelijk is. Zo hij al stoffelijke bestrevingen als al-belangrijk erkent, zullen dezen hun basis nimmer kunnen hebben in de geestelijke werelden, of sferen, die hij eens de zijne zal kunnen noemen.

Onze symboliek kent nog meer. Wij volstaan niet alleen met de meer meetkundige voorstelling, maar beelden vaak te midden van onze gelijkzijdige driehoek een alziend oog af. Dit oog geeft het Goddelijke weer, dat vanuit een voor ons onbekende ruimtelijke verhouding alles waarneemt, zowel wat wij zullen zijn, voor eigen weten zijn, dan wel wat wij geweest zijn. Dit Goddelijke oog beseft en ziet dan ook alle schakels van de keten, die in de meetkundige voorstellingen niet zijn aangeduid. Het blijkt in de esoterie, dat op een bepaald ogenblik van ontwikkeling, paranormale verschijnselen op gaan treden. Een mens begint dan te beschikken over gaven, die niet oorspronkelijk, of door stoffelijke verwerving de zijne waren. Hij brengt tot uiting, wat hij normalerwijze niet kan formuleren. Hierdoor zal het hem vaak mogelijk zijn ook het alleen innerlijk aangevoelde, waarvoor hijzelf geen omschrijving heeft, aan anderen duidelijk te maken.

Men zegt, dat het alziende oog voor God staat. Dit is alleen in beperkte zin waar. Het oog staat immers in feite voor de ene factor, die alles in het heelal op schijnt te nemen en voor altijd schijnt vast te leggen. Wij noemen deze ook wel kosmisch geheugen. Ook wanneer wij onze loodlijn in de driehoek naar de basis laten gaan, zo blijkt nu bij nader beschouwen het oog hierdoor niet aangetast te zijn. Het is niet gedeeld en beslaat nog steeds het geheel van de driehoek.

De esotericus, die tot een punt komt, waarbij een kosmisch weten binnen het Ik kan worden aanvaard en verwerkt, zal, ongeacht de scheiding in zijn wezen, die hij immers niet ongedaan kan maken, een bewustzijn bezitten, dat alle drie fasen van zijn wezen kenbaar maakt, waardoor hij deze, zij het niet stoffelijk redelijk, als één geheel kan gaan beschouwen. Mits het kosmisch bewustzijn bereikt wordt, kan dan ook het leven van de esotericus niet meer worden uitgedrukt als één enkele lijn.

Normaal is een menselijk leven een zich bewegen in tijd. Nu wordt het leven een omvamen van een deel der Schepping. In plaats van de lijn, of het leven, wordt hetgeen door de drie voorgaand omschreven levensfasen omsloten wordt binnen de Schepping, voor het Ik kenbaar. Zo dringt de esotericus door in krachten, die buiten zijn eigen wezen liggen, maar met zijn bestaan toch onverbrekkelijk verbonden zijn. Het voor hem toegankelijke gebied brengt met zich mee, dat hij - zolang hij in de stof werkt - zelfs in hoogste bereiking - ten hoogste vier van deze gebieden, of bewustwordingsfasen, zal kunnen leren kennen.

De vier driehoeken tezamen, die telkens met de andere fase of driehoek tenminste een lijn gemeen hebben, zullen tezamen een vierkant vormen. Dit vierkant is tevens een oud symbool. Een zegel: in het vierkant worden diagonalen getrokken. Waar zij elkaar kruisten, rond de toppen van de zo gevormde driehoeken, staat reeds een letterteken. Deze tekens tezamen duiden een geheime Godsnaam aan. Het alziend oog, dat op zich alleen een bewustzijn aangeeft, wordt nu vervangen door het buiten alles stoffelijk en geestelijk bewustzijn, dat wij God noemen. Bij het bereiken van deze mogelijkheid wordt door de mens het stoffelijk bestaan met alle factoren, ook de dierlijke en menselijke, in zijn geheel gekend. De tijd speelt voor het ervaren van de stoffelijke werkelijkheden geen enkele rol meer; het concept is geheel kosmisch. De geestelijke waarden vormen tezamen nu de mogelijkheid om i.p.v. een doordringen in een

kosmisch bewustzijn, tot een benaderen van het Goddelijke wezen Zelf te komen, zoverre dit zich binnen de begrenzings van de materie uit.

Niet iedere mens, die nu op aarde vertoeft, is gebonden aan de beperkingen, die door de driehoek worden voorgesteld. Menigeen bezit reeds een tweetal stofervaringen, terwijl anderen zelfs de getallen drie en vier in zich reeds ontwikkeld hebben. Voor de mens, die zijn stoffelijke cyclus voldoende heeft afgerond, bestaat de mogelijkheid in het vierkant met diagonalen een nieuw en niet meer aan stoffelijke waarden onderhevig ervaren te ondergaan. Dit kan dan door een driedimensionaal beeld worden voorgesteld. Nu komt het ware en eeuwige wezen van de mens beter tot uiting en wij zien het veld van de piramide. God is hiervan - denk aan de letters - de top. Het grondvlak betekent nu de omgrenzing van en het kennen van alle stoffelijk bestaan, terwijl elk tussenliggende laag eveneens een vierkant vormt, dat gesteld kan worden, een evenwaardige reeks belevingen weer te geven op een vaststaand geestelijk vlak, of in een bepaalde geestelijke wereld. Wij zijn dan al snel geneigd aan te nemen, dat de volmaaktheid hiermede wel helemaal bereikt is. Indien wij te dicht bij God komen, is het ons onmogelijk verder nog te spreken over een verdeling in vlakken of lagen. In de plaats daarvan ontstaat het begrip van absolute eenheid.

Het geestelijk vlak, waarop dit besef van eenheid geheel optreedt, noemen wij in de symboliek dan wel de basis van de top of hoeksteen. Deze top is een uit één geheel bestaande kleine piramide, die de tot dan toe stomp zijnde levenspiramide afsluit. Zij vormt één geheel, is niet in lagen of vormen te scheiden. Zij houdt een driedimensionaal ervaren in, dat niet meer met enig levensvlak in overeenstemming te brengen is. Dit is de steen, waarvan wordt gezegd: "De top - of steen - die men verworpen heeft, heb Ik tot hoeksteen gemaakt..." Wat de mens in al zijn menselijk bereiken nog niet als een afsluiting van zijn bestaan en ervaring paste, is in een nieuwe en latere periode geworden tot de basis van een weg. Deze top is de erkenning van de alomvattende Goddelijke liefde. Eerst indien men in staat is deze Goddelijke liefde, die alle dingen gelijkelijk erkent, als geheel harmonisch te zien met het Ik, daarbij afdalende tot elke sfeer en elk vlak, de materie ingesloten en de liefde erkennende als enig ware en eeuwige kracht van God, Die geuit wordt in alle sferen en kenbaar is in alle vormen en tijden, kan er sprake zijn van een bereiken van de perfecte piramide. Deze bereiking houdt tevens de voltooiing van het streven in. Vandaar ook, dat men in Egypte de piramide niet alleen als grafheuvel, maar wel degelijk ook als inwijdingstempel heeft gebruikt. Vandaar ook, dat men de Goden vroeger steeds weer ook in esoterische zin zocht en in hun hoogste vormen aanbad op piramideachtige bouwsels, waarop een kleine tempel was gebouwd.

Zoals ik u reeds zei, is deze wijsheid zeer oud. Dank zij deze benadering, die de symboliek op aanschouwelijke wijze weet voor te stellen, weet de mens nu: er is geen enkele mogelijkheid om een algehele bewustwording door te maken, of een volledige inwijding te ondergaan, wanneer niet de kroon van alle dingen niet mede wordt beleefd en tot doel van het Ik gemaakt. Werkelijke bereiking is niet mogelijk zonder deel te hebben aan de kosmische liefde.

In menselijke woorden betekent dit laatste: God erkennen in alle dingen en ter wille van die God ook alle dingen liefhebben. Erkent u in uzelf deze krachten, dan hebt u ook zonder een algeheel inzicht in eigen wezen, toch reeds een leidsnoer gevonden, dat u bevrijdt van alle herhaling.

Dit laatste wordt symbolisch weergegeven door driehoeken met kleine tophoek en gebogen basislijn, die gezamenlijk het rad des levens uitmaken. Dit is nu hoofdzakelijk bekend als Oosterse of Tibetaanse voorstelling. Deze zegt ons hetzelfde met andere woorden: vanuit elke onvolmaakte driehoek is het toch steeds mogelijk tot het middelpunt te komen.

Aanvullend op de voorgaand beschouwde symbolen volgt hieruit: het is mogelijk vanuit elke toestand en elk ervaren, ook zonder een onmiddellijk en geheel kennen van alle tussenliggende factoren, door te dringen tot het hoogste Licht. De aanvaarding van de kosmische levens sluit alle leven in, zelfs waar het weten en het besef te kort schieten en geeft een volkomen werking weer van hetgeen u bent in de kosmos. U bent een bouwsteen in de kathedraal die God zich bouwde, toen Hij zichzelf wilde aanschouwen in geest en materie geuit.

Naar men beweert: om zo in de erkenning van eigen wezen zichzelf te kennen en te bevestigen. In Zijn Schepping heeft Hij in ieder geval ons de mogelijkheid gegeven onszelf te leren kennen

als het grootste erfdeel, dat Hij Zijn schepselen kon schenken. Dit is de grootste betuiging van Zijn liefde voor ons, die mij denkbaar lijkt. Het is hierin ook, dat de mens door God werd geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis.

Goedenavond.

Wij wijzen er op, dat van 16 - 31 augustus 1960 geen bijeenkomsten zullen worden gehouden. Ook de vrijdagbijeenkomsten vallen weg, zodat dan "De Stem van gene Zijde" niet zal verschijnen.